

AZ OSZTOZKODÓ MEDVÉK

– Népmese –

Közli: *Vass Mátyás*

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy óriási erdő. Ebben az erdőben úgy megsokasodtak a vadállatok, hogy ennivalójuk is alig akadt. Volt a többek közt ott egy medve. Ez a medve már több nap óta nem evett semmit.

Volt a medvének két nagyobbacska fia is. Az éhséget már nem tűrhették tovább, s így szóltak az öreg mackóhoz:

– Mi nem akarunk tovább koplalni! Elmegyünk világgá, szerencsét próbálni.

Szólt a vén mackó:

– Én már öreg vagyok számotokra élelmet keresni. Az erőm napról-napra fogy. Ti már elég nagy medvék vagytok, hogy élelmet keressetek a magatok számára. Én, apátok, mással már nem szolgálhatok, mint egy jó tanáccsal. Ne feledjétek, hogy volt nektek egy jó édesanyátok, aki azt mondotta, hogy testvér a testvért se jóban, se rosszban el ne hagyja soha. Fiaim, még rosszabb napok is virradhatnak rátok. Vigyázzatok! Szerencsés utat!

A két kis medve búcsúzáskor megnyalta az öreg mackó talpát s világgá indultak.

Mentek, mendegéltek. Mire beesteledett, beletévedtek a rengetegbe s lefeküdtek egy fa tövébe. Reggel útra keltek korán, hogy valami zsákmányt ejtsenek. De egész nap csak a szemük koppant. Nem akadt a foguk alá semmi harapnivaló.

Harmadnap az éhségtől már alig látták egymást. Fáradtan, lehorgasztott fővel cammogtak tovább, mindenütt egy kis ennivaló után szimatolva. Végre az egyik egy odvas fánál megállott s int a másiknak:

– Itt van valami! Csapunk egy nagy lakomát mindjárt!

– Aha! Méhek! – szólt a másik. – Kiugraszjtjuk az odúból s nekilátunk a méznek amúgy magyar miskásan.

Örömükben majdhogy táncra nem keltek. Neki estek aztán az odú nyílásának. De örömük korai volt. A méhek résen voltak s fullánkjaikkal úgy megszurkálták a hivatlan vendégeket, hogy mézes talppal, éhes hassal futásnak eredtek.

Mikor aztán kissé magukhoz tértek, meglátták a futást, s így mormogott az egyik:

– Máris beteljesedett rajtunk apánk jóvendölése. Rosszabb napok kezdenek ránk járni.

– Testvér! Már negyedik napja, hogy egy falat sem volt a szánkban. Ha ez így tart, itt fordulunk fel éhen – folytatta a másik.

Hanem azért csak mentek, mendegéltek tovább, de az éhség mindig sarkukban volt. Egyszer csak megáll mind a kettő. Egy nagy, kerek sajtot találtak az országúton.

– Nekem már van mit enni – szólt az egyik s mindjárt hozzá akart fogni.

– Hohó! Engem illet a sajt. Én láttam meg hamarabb – felelt a másik.

A sajt nagy volt. Lehetett akkora, mint egy taligakerék. Mind a két medve azt gondolta, legjobb volna, ha nem kéne rajta osztozkodni. Végre mégis megegyeztek abban, hogy megosztzkodnak rajta. De az osztásra nem vállalkozott egyik se. Mind a kettő attól félt, hogy nagyobb talál jutni a másiknak.

Az országúton éppen arra tévedt egy róka. Hallván a perpatvart, köszönt illendően a medvéknek és így szólt:

– Bízzák csak rám az urak a sajtot, jártas vagyok én már az ilyenekben. Elosztom én kétfelé úgy, hogy mind a két rész egyforma lesz.

A medvék beleegyeztek. A róka rögtön kettétörte a sajtot. De az egyik rész nagyobb volt a másiknál. Mérésre került a dolog.

– Persze, persze – szóltak a medvék – ez a nagyobb.

A róka rögtön leharapott belőle egy darabot. A medvék morogtak:

– Még most is nagyobb.

A róka még nagyobbat harapott le belőle, úgy, hogy most már a kisebb lett a nagyobb.

A medvék morogtak:

– Most meg ez a nagyobb.

Rájuk förmed a róka:

– Csak bízzák rám az urak, elosztom én egyformán a sajtjukat.

Ismét a másikba harapott; de megint a kisebb lett a nagyobb.

A róka addig méregette a sajtokat, hogy az osztozkodónak alig maradt valami.

Végre türelmét vesztette az egyik medve, felkapta az egyik darabot s dörögve futott vele a sűrűbe. A másik sem volt rest, felkapta a maradékot s tovairamodott.

A róka jót nevetett:

– Fogadom, ezek sem bízzák többé másra az osztozkodást.